Az elsõ 48 óra

Szerzõ Alvaro

Hol is kezdjem, mielõtt kimegy a fejembõl sok minden...? A kezdeteknél, a céloknál. Hogy kezdõdött? A határjáró túrával. Amin kezdõként nem mertem elindulni, mondván, hogy biztos eltévedek, de annyira, hogy sose érek a végére. Aztán jött a vártúra, amin nagyon, nagyon szerettem volna indulni, és nagyon, nagyon közbejött az élet. Majd a nemzeti parkos túra, amirõl az elõzetes megvalósíthatósági tanulmány azt dobta, hogy kizárt dolog, mert nem tudom.

Az elsõ után ambíciózus tervet dédelgettem: majd én megmutatom, mi a hypermiling, olyan fogyasztást mutatok fel 48-ason, hogy senki a közelébe se ér, maximum a leesett állát szedegetheti a padlóról. Magamnak pedig bizonyítani akartam, hogy megvan bennem a kitartás, amivel a sebességet pótolni tudom. Sok minden másképp történt, mint gondoltam (kezdve ott, hogy ketten mentünk egy "csapatban", de ebben legalább már nagyjából biztos vagyok. Ki akartam próbálni magam egy napos laza útnál keményebb és szövevényesebb navigálásban is, most ez is kipipálva. Az eltévedésekre majd külön kitérek, egyébként nem volt nagyon sok, a teljes táv a 1564km lett a pécsváradi vártól a Végardóig (Egyébként mi a fene az a Végardó? Valami olyasmi, mint a Lövérek...?). Fogyasztási átlagot a cikk végére talán kiszámolom, az idõ fél órával több volt, mint kellett volna, az idõbeosztásunk pedig a népszerû epic fail kifejezéssel jellemezhetõ

Aztán folytatom a kezdés elõtt egy nappal. Szállást Hosszúhetényben szerveztünk magunknak, a falu végül a túra anyagában is szerepet kapott, mint elsõ állomás. A kinézett vendégház könyvespolcán leltem a túra mottóját:

Tétován gondoltam arra is, hogy meg kéne mászni a Zengõt (afféle szorgalmi feladatként), de csak egy kisebb kirándulás lett belõle a püspökszentlászlói arborétumhoz, csodaszép legelõkön és erdõkön keresztül. Az idegenvezetõ a helyi haverunk volt, aki miatt pont erre a falura esett a választásunk. A vendéglõt pedig nem látogattuk meg

Hopp, majdnem kihagytam Iregszemcsét, amit útba ejtettünk a Mecsek fele menet. Ezt a falut a szerintem vicces neve miatt látogattam meg korábban, és emlékeztem a lángosos/palacsintás büfére a bevezetõ út mentén.

A büfé elõtt a két roppant hû hátas, Teresa az én BMW F650CS-em, és Ciliegia, shiNIN Hyosung GV250-je. Mindkettõt a túra elõtt részesítettük szervizben, 90, illetve 30 ezres óraállásuk alkalmából. Több kép most nem is lesz róluk.

A túra elsõ napjának reggelén némi alváshiánnyal keltem, ez aztán végigkísért egész idõ alatt. Az adrenalin viszont összetartott, gyorsan átugrottunk Pécsváradra (elõször tankolni), az elsõ hiányzó útjelzõ táblánkat is begyûjtöttük, itt ez csak egy rövid kört jelentett a falu körül.

A kezdõ óraállások 90280 és 30280. Majd késõbb szerepe lesz a két órának, amik az Istennek se akartak egyformán járni, bár ez nem újkeletû jelenség: tudjuk már, hogy kettejük közül Ciliegia mutatja a nagyobb távot, és jobban egyet is ért a kilométerkövekkel és a guglimappel, mint Teresa, aki valahogy túl szerény a távolságot illetõen...

A starthelyrõl (a motorok végigmustrálása (jé, mi ez, csak nem egy GS500 klubcsapat?) és némi eszmecsere után) azonnal indultunk, ahogy Macko rábólintott a kezdésre, és irányultunk is vissza, ahonnan jöttünk... persze gyorsabban, mint szerettünk volna, ez a jövõben az összes fõútra igaz lesz, szóval nem írom le többször... de itt beleegyeztem, mert hosszú volt az aznapi tervünk. Mivel akkora pofátlan mázlink volt, hogy Macko a tervezett útvonalat 4km-re a házunktól húzta meg, nyilván nem lehetett kihagyni, és hát Fehérvárcsurgó egy kicsit késõbb következett az általa ajánlott Hidegségnél...

A vendéglõrõl nem is lõttem képet, csak röptében fogtuk meg a cégérét (az épp aktuális évszakról nevezték el) - és már mentünk is tovább a Mecsek kanyarjai közé (ekkor még mit se tudtam kanyarmérgezésrõl, csak egy vicces kiszólásnak tûnt a szervezõ billentyûzetébõl). Körbelõttem az emlékmûvet, amit már régóta minden egyes kanyarban vártam, de csak fékezés lett a vége...

Itt igen pocsékul haladtunk, de ez Pécsen lett igazán borzasztó. Az egyik dolog, amitõl féltem, az a nagyvárosi átkelések bonyolultsága volt, ehhez képest Pécs egyszeûen indult, aztán csak azért se úgy jelölték a dolgokat, ahogy logikus lett volna, és a helyiek is trollkodtak velünk egy darabot. Még egy esemény hátráltatott: a kacsaszalaggal lefogatott itineremet itt kapta le a szél a táskám tetejérõl. Itt ejtettem is ezt a módszert, hogy aztán ez megismétlõdjön másfél megállóval késõbb, immár kacsaszalag nélkül.

A gumismûhely táblája feltûnõ helyen várt, miután betettem a Villányi-hegységet a "helyek, amiket még látni kell" kategóriába, ahova a következõ 2 napban egy csomó más is bekerült... itt hagyott el minket a startnál kiszúrt GS500-as csapat is, nekik még szerepük lesz a történetben. Innen jött a dél-dunántúli falvak közti navigálás, mintegy bemelegítésképp. Az elsõ tábla, amin más szerepelt, mint az itinerben, Szigetváron ért minket. A város szélérõl fordultunk vissza érte, és nem voltunk ezzel egyedül, itt futottunk össze másodszor a GS500-as brigáddal. Ezen a környéken tért el az itiner elõször attól, amit elõre felvázoltam, néhol meglepõ dolgokra világítva rá az útjelzésekkel kapcsolatban (Hol a nyavalyában lehet az a Hollád, és ha ott van, miért lenne itt tábla felé...? De mégis volt, biztos fontos hely az)

A következõ meglepetés balatonszentgyörgyi vasúti átjáró után ért minket. Elértük a Fõutat (nagy F-fel), és sehol semmi útmutatás, hogy mi merre azon... találomra indultam el az egyik irányba, ami persze visszavitt Balatonszentgyörgyre. Egy gyors forduló után immár a jó irányban követtük tovább az instrukciókat - Szombathelyig vissza se találva az elõzetes elképzelésekhez. Itt megúsztuk az átkelést, a város gravitációs parittyaként dobott az elkerülõ útjain Ausztria fele.

Odaát a múlt hétvégi fertõdi túránk jóvoltából csupa ismerõs terep fogadott, bár a Geschriebensteint mégse volt annyira egyszerû megtalálni - nem mintha elmentünk volna mellette, de a paranoiám minden oldalra vezetõ zergeösvény végén katonai emlékmûvet sejtett, de csak olyan kiírásokkal találkoztam, hogy "az erdõben motorozni tilos" és "fejenként 2kg gombát szabad szedni" Az út persze kiváló minõségû és vonalvezetésû. Értékeltük már akkor is, de ha tudtuk volna, ami késõbb ránk vár... Végül meglett az emlékmû, és ennek örömére veszteséglistára tettem az objektívsapkát (késõbb meglett, valahol a táskám aljába rejtõzött)

Az itinert nem, azt elhozta a GS500-as csapat, akiket követtem, aztán egy keresztezõdésben elhagytam. Õk pedig akkor elõztek vissza, amikor a szél harmadszor vitte el az itinerem

...és eljöve a második nagyváros, amit át kellett szelnünk. Valahol sikerült eltérni a brennbergbányai iránytól, de legalább rengeteg "Lövérek", "Lõvérek", "Löverek" tábla mellett haladtunk el, mire az út ahogy jött, vissza is vitt minket a belvárosba... A Lövérektõl már a falat kapartam (elméletem szerint ez a "lövészek" és a "nõvérek" szavak összeolvadása, ami azért keletkezett, mert az ödenburgerek unták a bonyolult "Géppuskás Szent Ágota-rend" kifejezést, de valahogy emlegetni kellett õket), de szerencsére egy segítõkész bennszülött elirányított minket a megfelelõ utcába. Itt újra egy hüledezõs szakasz jött, nem gyõztem csodálni az erdõt az út mellett. Fent az egysávos szakaszon pedig egyetlen motoros se jött szembe - csak néhány autó. A garázsoknál a telefonom üdvözölt Ausztriában. Ezt akkor még viccesnek találtam.

Lefele meglepetésemre sikerült "Budapest" és "Bécs" jelzéseket találni, ahogy az itiner jósolta, viszont nekünk egy kútra volt szükségünk a lovakat megitatni - végül az egyik "Bécs" jelzésû körforgó mellett sikerült is fogni egyet. Itt okoztam kellemetlen perceket magamnak azzal, hogy elfelejtettem ránézni a kútra a két motor feltöltése között, aztán csak találgatni tudtam, hogy hol válthattunk betöltõt... hideg zuhanyként ért, hogy shiNIN jobb átlagot hozott ki Ciliegiával, mint én Teresával, amit késõbb bonyolult matekozással próbáltam megtámasztani vagy megcáfolni, de a késõbbi, a "nagyjából így nyomtam"-nál pontosabb eredmény se mutatott mást. Szóval ilyen érzés, amikor a tanítvány lelépi a mesterét

A szóban forgó számok egyébként 2.69l/100km Ciliegiával és 2.75 illetve 2.71l/100km Teresával, utóbbi akkor, ha egyforma hosszú kilométerekkel számolunk

Egy kis térképezés és fejvakarás után visszatértünk a "Bécs" jelzésre, és kellemes meglepetésként ért minket, hogy nem kellett visszamenni a 85-ösön egy tapodtat se, hanem belefutottunk a "Balf" irányba... és ismét ismerõs utakon haladtunk Hidegségig. Ott egy kis kutatás a Marika panzió után, aztán nekivágtunk az extra szakasznak. Az átvezetõ alatt szép lassan elfogyott fölöttünk a fény, Sümeget már kivilágítva találtuk a fekete ég elõtt:

Innentõl szürreális alagutat ástunk az balaton-felvidéki és bakonyi éjszakába. Hihetetlenül könnyen meglett a várvölgyi

emlékmû (Kurdi János hagyatékából), csak a fényképezõgépet nem bírtam már irányba tartani

Az alagútásás után csodás volt a Pula fele vezetõ szakasz, amirõl látszott, hol a széle, megbízható volt a vonalvezetése, fõútnak is elment volna. A pulai kápolna mellett már elmentünk, aztán némi tanakodás és nézelõdés után csak megleltük a késõ barokk objektumot. A következõ szakaszon egyszer leállított motorral gurultam lefele a hegyrõl, aztán amikor indítani kellett volna, esett le, hogy ez éjjel a kanyarok közt nem jó ötlet (a derék Teresa lekapcsolja a fényeket indítózáskor), így bump start lett a vége, hiába fogadtam meg, hogy csak végsõ esetben folyamodok hozzá eztán - na ez volt az a végsõ eset...

A kihalt Ajka félig-meddig szintén ismerõs terep volt, az itinerben említett lámpa udvariasan félreállt az útból sárgán villogva, az ösztöneim elvezettek Ajkarendekre, ahol nyaranta az Árok partyt tartják, aminek mi is törzsvendégei vagyunk. A 8-as és 83-as is kiválóan járható volt sötétben, aztán jött a viccesebb szakasz. A Magas-Bakony gazdag állati élettel örvendeztetett meg minket, szerencsére a patások most távol maradtak, de volt több róka, meg egy öngyilkos hajlamú görény, aki mindkettõnkkel megpróbálta elüttetni magát Hiába az ismerõs terep, itt jóval lassabban mentem, mint nappal szoktam...

A bakonybéli postát shiNIN szúrta ki, én már vissza nem mentem oda, így arról nincs kép.

Zircre kilométerekrõl be lehet gurulni nulla lóerõvel, ezt a ziccert most se hagyhattam ki, és itt van közvilágítás, szóval az indítás se okozott gondot Éreztük, hogy egyre közelebb vagyunk az aznapi célhoz, persze végül még a házunk elõtt egy kilométerrel belefutottunk a kötelezõ õzbe (ez nagyon kitartóan próbálkozott elém kerülni, de végül csak elhagyta az utat), de azért csak eljutottunk a várva várt zuhanyhoz és ágyhoz - olyan éjjel fél három fele.

Indulás: reggel fél 9, 2 zombi 2 motorral. Továbbra is ismerõs terep, térképre semmi szükség a Gerecséig. Itinerre se, csak a kérdésekhez. Plusz szakaszunk szinte a ház elõtt indul, kellemes kanyarokkal tûzdelt erdei szakasz Iszkaszentgyörgy fele, aztán Mohán át vissza a rendelt útvonalra, nehogy kimaradjon az említett hídkorlát... Különben örültünk a türelmes vérteskozmaiaknak, akik nem vágtak ki a lakó/pihenõfalujukból, mielõtt megtaláltuk volna az emlékmûvüket. Biztos az elüldözöttek szelleme óvott (azt inkább nem akartuk megtudni, kik a bentlakók a velencei kilátó parkolójában...)

Inkább a kilátás, az szebb volt:

És az elüldözöttek:

Egyébként jól eldugták a bevezetõ utat, úgy, hogy lehetõleg rosszul emlékezzek, hol van

Mikor legutóbb Agostyán fele jártunk, másik irányból támadtuk meg az oda vezetõ utat, így kíváncsian vártam, hol a Kalóz és Fregatt - de ugyanannál a körforgónál lyukadtunk ki, mint legutóbb. Az út az arborétum elõtt most is hulladék (a Gerecsében van jó pár siralmas minõségû szakasz, de persze a cipõjét se köthetik be a mályinkai borzalomnak), viszont a Malomvölgyi tavak környéke gyönyörû volt, piros pont Mackónak, feljegyezve, ide is visszajövünk! Egyébként is tetszett mind a gerecsei, mind a pilisi-visegrádi táj, elég közel is vannak.

Ismerõs és ismeretlen utak keveréke az Üvegtigrisig:

Majd célba vettük Pilisszentkereszt, de azért elõtte még a mai itatást is beiktattuk:

Már meg se lepõdtem, hogy ismét shiNIN vitte a pálmát a fogyasztást illetõen: 2.68l/100km-t hozott ki Ciliegiából, míg én nem bírtam javítani az elõzõ 2.75-ös (2.71-es) átlagon. Itt végre ugyanazt az utat jártuk be (nem fordultam vissza se a szétfújt itinerért, se shiNINért), így láthattuk a differenciát: úgy tûnik, egy Teresa-kilométer 1.014 Ciliegia-kilométerrel egyenlõ. Legalábbis ezekkel a gumikkal - ugyanis ezek a Heidenau K73-ak kisebb távot mérnek, mint a Metzeler Z6-ok tették...

'Szentkereszten az emelkedõn kutató motorosoknál megállva elég hamar kiszúrtam a napelemeket. Már készültem

rá, hogy kioktatom az itiner szerzõjét a napkollektor és a napelem különbségérõl, de ezek tényleg napelemeknek tûntek A zöld energia dokumentálása közbeni program: társalgás a GS500-as csapat tagjaival, akik hogy-hogy nem, ismét velünk egyszerre bukkantak föl itt.

Írány Dobogókõ, és a Magyar Közút KHT oktatóbázisa - visszatekintve ez valami fricska lehetett az elkövetkezõkért...

Dobogókõrõl lefele ismét nulla lóerõvel, sajnos a fent említett brigád egy útfelbontással és félpályás lezárással meggátolt abban, hogy nulla milliliter benzinnel lejussak innen is, na de veszett több is Mohácsnál... aztán lelkesen vágtunk bele a szlovák szakaszba, amit már vártunk: szerintünk ez az egyik leglogikusabb módja Budapest elkerülésének, újabb dícséret illeti ezért Mackót. A börzsönyi poszt-12-es szakasz ismét látványos, bár a kanyarmérgezés nem itt ért utol (a szlovák 564-es viszont nagyon kellemes vonalvezetésû volt most másodszor járva is). Bónusz a Perõcsénybe befutó GS500-as csapattal való találkozás, a híd színének megvitatása (a képek alapján leginkább aoi), majd közös indulás.

Még a túra elején döntöttük el, hogy végigvesszük az összes rossz minõségûnek jelzett szakaszt, és most éltünk is a lehetõséggel: nekiestünk az Etes felé esõ útnak, és nem bántuk meg: vacak, de járható úttal találkoztunk, és Etes-Karancsalja tényleg lélegzetelállító kilátással lepett meg minket: ide is vissza kell jönni, Somoskõvel egyetemben. Íme egy kép, ami nem a LAVAZZA kávét ábrázolja:

És egy kép a vár alatti teraszról:

Itt shiNIN már nagyon kivolt, a bátonyterenyei kúton kifújva magunkat megszületett a döntés: megszállunk a szomszédos Hasznoson, aztán korai indulással hozzuk be a hátrányunkat. Rossz ötlet volt az idõrendet illetõen (szerettem volna még aznap túljutni Egeren), persze még mindig jobb, mint egy esetleges baleset. Ismertünk egy napraforgós házat a faluban, odagurultunk, a tulaj is ott volt épp, meg is kaptuk a házat éjszakára (õ is egy Marika, mint a hidegségi).

A motorok fedél alá helyezését szemerkélõ esõ kísérte, és éjjel hallottam, ahogy az ablakokon kopognak a vízcseppek, miközben azt matekoztam, vajon mennyi lehetett a soproni tank Teresára esõ része - és esett reggel 5-kor is, ahogy kinéztem a házból. Magunkra kapkodtuk az esõruhát (okultunk a múlt heti osztrák túránkból, nem indulunk el ezek nélkül), kicibáltam a rögtönzött garázsból a motorokat, és mire indultunk, el is állt az esõ. Nem is találkoztunk már vele, csak a fákról csöpögött még ránk a Mátrában a maradék.

A tegnapi melegnek viszont nyoma se volt, úgy megkeményedett a kuplung, hogy a kékestetõre megfájdult a bal kezem a nyomkodásától. Tudtam, hogy ez egy szép szakasz, meg is pillantottam néha a felhõket a hegyek között lebegni, a Kékesen viszont már egyenesen köd ült, látszik is az emlékmû hátterében:

Õszintén szólva a Kékestetõ utáni szakaszt egyáltalán nem élveztem, amíg ki nem jutottunk Parádra. Beláthatatlan, alattomos, tócsás, tele letördelt ágakkal, levelekkel és egyéb növényi hulladékkal, meg is csúsztam egy-két helyen. shiNIN elmondása szerint nem voltam ezzel egyedül. Megváltás volt Eger, hát még Felsõtárkány, ahol egy bolt elõtt végre megreggeliztünk. A Lillafüredre vezetõ szakasz viszont kifejezetten élvezetes volt: nagy részén kiváló az útburkolat, a tócsák már elmaradtak, sõt a végére száraz foltok is kezdtek megjelenni az úton. A kanyarok pedig hasonló fából faragva, nem volt meglepetés éles sok lankás közé rejtve, hogy fékezni kelljen

Itt már nem voltak GS500-ak, egy egész másmilyen GS-es csapattal futottunk össze. Közölték, hogy õk bizony elrontották a navigációt, és Mályinka felõl jönnek. Én a helyükben nem mentem volna arra soha többet, az emlékét is kitöröltem volna, még a google-nek is írtam volna, hogy vegyék le a térképrõl, és hintsék be sóval a helyét lehetõleg. Õk figyelmeztettek, hogy nagyon hulladék az az út, meg hogy 4 fok van az erdõben. Hát melegünk az tényleg nem volt (már a Mátrában se).

Igen, itt jött az egyik mélypont, akkora kátyút fogtam azon az úton, hogy majdnem kiugrott a gyomrom. Ha nem szorít az idõ, Isten bizony lépésben gurulok át ezen a szakaszon. Olyan volt innen kiszabadulni, mint valami börtönbõl. A Putnok-Kelemér út is hulladék volt, de ez után már föl se vettem. Az Aggteleki-karszt viszont igazi felüdülés volt, szinte osztrák aszfalt, élvezetes kanyargás, képeslapokra illõ látkép.

Már csak egy kérdés maradt, de az nem adta könnyen magát: ide került az itiner legszivatósabb része, amire nem is

számítottunk. Kezdésnek megálltunk böngészni, hol tudnánk az útvonalon tankolni, majd arra jutottunk, hogy sehol. Egy ideje mintha magunk mögött hagytuk volna a civilizációt, sehol nem volt egy kút se, és a következõ 70-80 kilométeren nem is volt várható. Ezért tettünk egy kis kitérõt Szalonnától délre (üzenem a Keeway-es csókának, hogy a szomszéd faluban, Szendrõn volt egy!), megállapítani, hogy a hidegben romlott az átlagunk: Ciliegia 2.74, Teresa 2.81 (illetve 2.78) litert kért a Piliscsaba óta eltelt szakasz minden száz kilométerére.

Innentõl következett egy meglehetõsen szép pokol: nem értem rá nézni a tájat (shiNIN szerint Meszes körül gyönyörû volt), az út pedig szörnyen keskeny volt nagyon hosszú szakaszokon át, úgy kellett volna sietni, hogy néha szembe is jöttek rajta. Ilyenkor fogalmam sincs, mit csináltam, a lényeg, hogy megúsztam. Egyébként világ pereme-hangulat volt, purgyék biztattak, hogy húzzak egy hangos-kövér gázt a semmibe, de ezt benézték - nálam errõl szó se lehet, biztos egy marék kis sutyerák kedvéért rontom az átlagom és öntöm a fogyatkozó energiát a kukába... ezen a környéken jól esett megtagadni ezt az örömöt a szánalmas, koszos kis életükbõl, jól esett a gonoszság

Fõleg miután egyszerre vezetett félre az itiner és a térkép. Büttösön voltunk, és a térkép szerint ez nagyon nem volt helyénvaló. Meg akartam kérdezni a lakosokat a Garadna fele vezetõ útról. shiNIN szerint erre a tökölésre nem volt idõ, úgyhogy visszamentünk a furcsán jelölt elágazáshoz, és irány a másik ág... ami persze Perecsére vezetett. Onnan pedig végképp nem volt tovább. A térképen látott Büttöst elkerülõ út a valóságban tehát nem létezett. A megfejtés az volt, hogy Büttösön volt egy elágazás - mint a másik térképünkön. Kezdtem bekattanni.

A következõ csíny az volt, hogy egyszer csak egy határátkelõnél találtuk magunkat. Errõl szó se volt... de egyszer ennek a hupás, keskeny aszfaltcsíknak is vége lett, elértük a 3-as fõutat, a határközeli, gyorsforgalmi szakaszán. shiNIN késõbb panaszkodott, hogy a viharos szél itt 95km/h-ra csökkentette Ciliegia végsebességét. Én lekushadtam, igyekeztem elbújni Teresa szélárnyékában, akármilyen hülye érzés is ez széles kormánnyal. Itt már minden agyament rohanásnak tûnt, de Füzért el kellett érni. A térkép itt megint nem feltétlenül fedi a valóságot, mindenesetre sikerült az Abaújvárra vezetõ elágazásnál kettéválnunk. Ott álltam a vészesen ketyegõ percekkel a folytatás kapujában, és shiNIN sehol. Telefon elõ, próbálom hívni. Szlovákiában vagyok a Vodafon szerint, ehhez a híváshoz pedig semmi jogom, közlik velem kedvesen, magyarul, angolul, még szlovákul is a nyomaték kedvéért. Kész, elkéstünk, ez már nem lesz meg 2-ig. Hanyattvetettem magam a fûben, sírva röhögtem, ennyit a 48 óráról, különben is hülye vodafone, fültõl fülig vigyor, eszelõs vihogás, vörösszem-effektus, koroshite ageru...

Visszaindultam shiNINt megkeresni. Akkor is befejezem, ha kések, kések, ha ott ülök majd az üres strandon senkiként, éhesen és kisemmizve, akkor is befejezem, ennyivel tartozok magamnak. A keresztezõdéshez közeledve látom, hogy jön már. Megfordulok én is, irány tovább! 2 elõtt Füzér, irány Sárospatak! Lássuk azt a legszebb elkerülõt!

Õszintén: fogalmam sincs, mi volt benne a szép, csak az egysávos, hulladék utat láttam, szembeforgalommal, amin gyorsan kellett volna végigmenni. Folyton kanyargós útszakasz táblák, EGYENESEN AKAROK GURULNI, MINT AZ AMERIKAIAK!!! Ez bizony kanyarmérgezés. Megérkezés fél óra késéssel, a csapat nagyrésze már sehol, Macko azért megvárt, bezzeg a bográcS még mindig forró... egyszerre voltam megelégedett és valahogy nagyon csalódott. És nagyon fáradt. De tudom, hogy meg tudtam volna csinálni. Igazából megcsináltam. Ez egy mantra, megcsináltam, megcsináltam.

Megcsináltam?

Az utolsó szakasz fogyasztásáról sajnos nem tudok pontosat mondani. A hazaúton tankoltunk, Teresa 2.97(2.93)l-es átlagot adott, Ciliegia pedig... nemtom, shiNIN kb. 3.05-re becsüli a rohanós, brutális széllel megvert utolsó szakaszon a fogyasztását, az egész tank még rosszabb, "hála" a sok fõútnak hazafelé Vásárosnaményból. A végeredmény a pécsváradi kúttól nagyjából:

Alvaro + Teresa:

1546(1568)km, 43.16l = 2.79(2.75)l/100km

shiNIN + Ciliegia:

1566km, 42.81l = 2.73l/100km

Hajszállal, de legyõzettem...